

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ CHARLES FOREY

ΦΤΩΧΑ ΚΙ' ΑΓΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΕΡΡΙΚΟΣ ΝΤΥΠΟΝ, 40 ετών.
 ΡΟΖΕ ΝΤΕ ΡΕΜΟΝ, 37 ετών.

(Στο γραφείο του Έρρικου. Οι δύο φίλοι κληνίζουν και συνομιλούν).

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Έγώ σου λέω ότι στην εποχή μας δεν υπάρχουν τίμια κορίτσια!...

ΡΟΖΕ.— Κι' εγώ σου λέω ότι τίμια κορίτσια υπάρχουν και στην εποχή μας, όπως υπήρξαν σε όλες τις εποχές.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Δεν είναι δυνατόν, φίλε μου, ένα κορίτσι νέο και όμορφο ν' ανθήξει στους πειρασμούς της σημερινής ζωής. Για σκέψου... Μια κόρη ωραία, που δεν μπορεί ν' αναδείξει την ομορφιά της, να ντυθεί, να στολιστεί, πως θα μορσέη ν' αντισταθί στον πρώτο πλούσιο Δόν Ζουάν, ο οποίος θα της προσφέρει καθετί που βγαίνει τις επιθυμίες των γυναικών;

ΡΟΖΕ.— Δεν ξέρεις καλά τόν κόσμο, φίλε μου... Υπάρχουν κορίτσια τ' όποια σφετεριόταν όχι τ' όλο τον νόμο, αλλά και αυτό τ' όμοιόν του άνομα, και όμως δεν υποκύπτουν...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Θα πρόκειται για τίποτε άσχημες...

ΡΟΖΕ.— Όχι, όχι... Υπάρχουν γυναίκες απανιάς ομορφιάς, ή όποιες προτιμούν να πεθάνουν, παρά ν' αφεθούν.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Γνώριζες σου πολλές από αυτές;

ΡΟΖΕ.— Γνώρισα αρκετές... Και πρώ πάντων μία...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Δεν μου διηγήσαι ποιά και πώς την γνώριζες;

ΡΟΖΕ.— Πρώ δύο ετών ακριβώς, περιπατούσα μία νύχτα σε μία από τις προκυμαίες του Σηκουάνα. Είχε ένας περιπατητής που μου άρεσει πολύ. Μου άρεσει να βλέπω τ' όλην κομμωμένα νερά, κάτω από τ' ό φαιτό νητριονό φως... να ηγαίνω μόνος μέσα στη σινοχή της νύχτας... Έκείνη τη νύχτα λοιπόν καθώς εβάζαμε σιγά-σιγά, διέκρινα μωσαζαλισμένο σ' ένα παγκάκι της προκυμαίας έν' άγιο. Δεν ξέρω γιατί ή στάσις τον με άνησχησε. Νόμισα ότι είχε πεθαιμένο! Πλησίασα... Δεν φαινόταν ν' αμαίται. Τ' ό χέρια του κρέμονταν κάτω άνω. Τ' ό κεφάλι του έγερνε πάνω στο στήθος του, σαν νάταν νεκρό!...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Ήταν λοιπόν πεθαιμένο;

ΡΟΖΕ.— Έτσι νόμισα στην αρχή. Ύπεθεσα μάλιστα ότι πρόκειται περί εγκληματίας. Έβγαλα άμέσως τήν σφουρίχτρα μου από τήν τσέπη μου και σφύριξα. Σε λίγο δύο άσττυνομικοί παρουσιάστηκαν. Τους είπα τί συμβαίνει, πλησίασαν τ' ό μικρό, είδαν πως ήταν άνασθητο κι' έτρεξαν ν' φέρουν ένα ταξί, με τ' ό όποιο μεταφέραμε τόν μικρό σ' ένα φαρμακείο.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Λοιπόν;

ΡΟΖΕ.— Τ' ό δυστυχημένο μικρό ήταν παγωμένο. Οι γιατροί που τ' ό εξέτασαν διέπιστωσαν ότι τ' ό παιδάκι του λιποθυμώμενο. Και ατία τής λιποθυμίας του ήταν ή πείνα. Τουλάχιστον επί τ' όσες ημέρες βέβαια. Άλλά εγώ περίμενα ν' αου διηγηθής τήν ιστορία ένός κοριτσιού, κι' όχι ένός άγιοιού.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Τ' ό δυστυχημένο!... Άν ήταν κορίτσι δεν θα ήπιμενε τόσες ημέρες βέβαια. Άλλά εγώ περίμενα ν' αου διηγηθής τήν ιστορία ένός κοριτσιού, κι' όχι ένός άγιοιού.

ΡΟΖΕ.— Περίμενε, φίλε μου. Έκει, στο φαρμακείο, είδα ότι τ' ό άγιο αυτό ήταν έξαιρετικής ομορφιάς. Ένα Χερουβείμ τ' ό Ραφαήλ! Παρ' όλη τήν εξάντληση του τ' ό πρόσωπό του ήταν εκφραστικώτατο...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Κι' οι γιατροί διέπιστωσαν ρητώς ότι τ' ό παιδί αυτό λιποθύμησε από τήν πείνα;

ΡΟΖΕ.— Διεπίστωσαν και κάτι άλλο άκόμα. Καθώς άνοιξαν τήν

μπλούζα του για ν' εξετάσουν τήν καρδιά του, είδαν ότι τ' ό ωραίο αυτό πλάσμα, τ' ό όποιο βλοι νομίζαμε άγιοι, ήταν κορίτσι!...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Τι λές!...

ΡΟΖΕ.— Ναι, φίλε μου. Τής έφεραν λίγο ζουμί από ένα έσπιατόριο έκει κοντά. Άνοιξαν τ' ό στόμα της και τ' ό έρωσαν μέσα σιγά-σιγά. Τ' ό ωραίο τής πρόσωπο άναζωγωνήθηκε σε λίγο. Τ' ό όρατά μάγουλά τής έγιναν ρόδινα. Άνοιξε τ' ό μάτια της, δύο μάτια άσφύριστα... Μόλις μές είδε, τρώμαξες... Τήν καθησυχάσαμε. Οι άσττυνομικοί έτρεξε ν' αφέρουν τήν κατάθεσί της. Κι' άρχισε ν' αδιηγείται με φωνή τρεμάμενη τήν ιστορία της. Ήταν όρφανή, μόνη στον κόσμο... Δεν μπορούσε ν' αεργασθί... Παντού τήν ένοχλούσαν με άνηθίκους σκοπούς, από τούς άνθρώπους του λαού, ως τούς πιο πλούσιους άριστοκράτας. Προσπαθούσαν ν' ατήν δειλίσουν με δόρα και χρημάτα πολλά. Κάποτε μάλιστα ένας άριστος άρχισε τόσο, γιατί τ' ό άντιστάθηκε, ώστε τήν χάρησε με μιστάρι στο στήθος! Προσέλαμει είδαμε μία ούλη στο στήθος της. Είχε μείνει και ή φτωχή χωρίς στήρη. Κοιτότανε στα παγκάκια των λεωφόρων. Για ν' αριώθηκε τέλος από τούς κινδύνους και τής επιθέσεις των άνηθίκων άνθρώπων άναγκάστηκε ν' αφορέση άνδρικά!...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Άλήθεια! Δεν πιστεύω ότι στην εποχή μας, μέσα στο Παρίσι, βρίζονται τέτοια διαμάντια άρετής.

ΡΟΖΕ.— Και με τέτοια ομορφιά! Έμεις οι άντρες κρίνομε ποιά επάλλα τ' ό φτωχά και όμορφα κορίτσια. Κάθε όμορφο και φτωχό ν' αου νομίζαμε πως είναι εύκολο ν' ατην εξαγοράσουμε, όταν θέλομε. Δεν βλέπομε σ' αυτή παρά μία λευκή σάου, για πούλημα. Μά άπατομένα τις περισσότερες φορές. Κι' αν μερικές από αυτές ξηλεύονται, πάλι έμεις φταίμε. Έμμεταλλεύομαστε τήν δυστυχία τους, τήν ευστία τους, τήν μοναξιά τους.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Και τί άπάγγινε ή ωραία σου μικρούλα;

ΡΟΖΕ.— Θέλησα ν' ατην πάρω στο σπίτι μου, ν' ατην περιθάλω, αλλά δεν δέχτηκε. Ήταν βλέπεις αρκετά φοβισμένο τ' ό φτωχό πλάσμα και δεν είχε καμιά εμπιστοσύνη στην καλοσύνη των άνδρων. Φρόντισα λοιπόν ν' αεισαθί σ' ένα νοσοκομείο, με δικά μου έξοδα. Έκει, σε λίγες μέρες, ξεκουράστηκε, δυνάμωσε, σιγήθηκε έντελώς.

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Και ύστερα;

ΡΟΖΕ.— Ύστερα;... Ύστερα έγινε γυναίκα μου!... Όταν τής έκαμα τήν πρόταση αυτή στο νοσοκομείο άρχισε ν' ακλαίει. Μά'στό τέλος τήν έπεισα!...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Πώς, τ' ό κορίτσι αυτό έγινε ή γυναίκα σου, ή ώραμοτάτη Έλινα; Αίτη που θεωρείται ή πιο όμορφη και πιο τέλεια γυναίκα τ' ό Παρισίου;

ΡΟΖΕ.— Μάλιστα, φίλε μου. Αίτη!...

ΕΡΡΙΚΟΣ.— Μάλιστα, φίλε μου. Αίτη!...

ΡΟΖΕ.— "Όταν τής έκαμα τήν πρόταση αυτή άρχισε ν' ακλαίει!..."

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΕΥΘΥΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΟΥ

Ό έθνικός ενεργήτης και βαθύπλουτος Άνδρέας Συγγρός έλεγε και άστεία. Μιλώντας κάποτε περί οικονομικής πολιτικής, ειπε: —Νά, π.χ. ο κύριος Παραπάνος... —Ποιός είναι αυτός; ο κ. Παραπάνος; έρώτησε κάποιος. —Αυτός που σεΐς τόν λέτε κ. Καρμάνο. —Και σεΐς γιατί τόν λέτε έτσι; —Γιατί έχει π α ο ρ α π ά ν ο από μένα και μές κάνει τ' ό μισοκακόμοιο! άπάντησε ο Συγγρός γελάοντας.